

Ето я и върбата край рѣката, дето играеше съ другаритѣ си.

— Кой каквото ще да казва, но отъ наше село по-хубаво нийде нѣма, — си рече Мешко и започна бавно-бавно да се спуска надъ селото. Той се изви два-три пѣти надъ кѣшитѣ като грамаденъ орелъ и кацна право срѣдъ мегдана предъ черквата.

— Мешко, Мешко си дойде! — се разнесе изъ цѣло село радостната новина.

— Хайде де, не може да бѣде!

— Какъ да не може, ето го на мегдана. Мешко цѣлъ цѣленичкѣ!

Всички зарѣзаха работата си и се затичаха мѣмъ мегдана, да видятъ храброто момче и чудноватата му хвѣрката машина. А Мешковата майка остави кравата неиздоена и се спусна да посрещне и пригърне загубеното си момче:

— А бре Мешко, а бре майка, кѣде бѣше толкова време? Ние вече мислѣхме, че нѣма да се върнешъ, — за-нарежда майка му и не знаеше да се смѣе ли, или да плаче отъ радостъ.

А въ това време на мегдана пристигнаха три кола, натоварени догоре съ разни скѣпи нѣща. Коларитѣ питаха кой тукъ въ село се казва Мешко.

— Азъ се казвамъ Мешко, какво има? — обади се нашиятъ герой.

— Тия нѣща ги изпраща богатиятъ търговецъ отъ Каиро, — обясни единъ отъ коларитѣ. — Караме ги отъ гарата.

Погледна Мешко въ колата и какво да види: отъ хубави по-хубави и скѣпи подарѣци: за старцитѣ броеници, за бабитѣ кръстчета, за булкитѣ колани, за момитѣ шарени гердани, за ергенитѣ калпаци, а за децата свирки. Натрупа се мало и голѣмо. Раздаде Мешко на всички по нѣщо и най-последно, като дойде редъ до майка му, взе скѣпия кожухъ съ лисичи кожи подплатенъ и съ сѣрма извезанъ, подаде ѝ го и рече:

— А тоя кожухъ, мамо, е за тебе отъ бащата на бѣлото момиче, което спасихъ, да не го изядатъ дивацитѣ.

— Какво, какво? — попита щастливата майка, — какво бѣло момиче и какви диваци?

— Всичко, всичко ще ти разправа, а сега само ми по-